

În luna iunie, în 11 zile, săvârșim pomenirea

Sfântului Ierarh Mărturisitor

Luca al Crimeii

chirurgul fără-de-arginți

La Vecernia Mică

La Doamne strigat-am... se pun stihirile pe 4, asemenea cu

Glas I. „Ceea ce ești bucuria...” (Τὼν οὐρανίων ταγμάτων)

Cu bucurie în suflet* astăzi să-l prăznuim* pe înțeleptul Luca,* cel sfințit între doctori,* și să îl cinstim pentru inima lui* cea jertfită aproapelui*, că așa, dobândind slavă* de la Hristos,* ne sfințește și ne vindecă. *(de două ori)*

Te-ai arătat suferinței* mare prigonitor* și alungi toată boala* de la cei ce te cheamă*, că te-ai făcut doctor fără-de-arginți* și sfințit tămăduitor*, acoperindu-te harul* lui Dumnezeu* pentru râvna și credința ta.

Mărturisit-ai pe Domnul* necredincioșilor* și le-ai vădit orbirea* cea stricătoare de cuget*. Nu te-ai lepădat de dragostea ta*, suferind alungările* și ai uimit pe toți, Luca*, prin viața ta* cea-nchinată îndureraților.

Slavă... *Glas I*

Nădejde și credință și biruință ne insuflă astăzi Luca, doctorul cel minunat, căci sosind ziua praznicului său, bolile fug și inimile celor îndurerați primesc cu dragoste mântuitoarea Cruce. Sufletul saltă de veselie curățindu-se, iar trupul, răspunzând ușurat, Domnului se închină, Celui ce revarsă, prin Ierarhul Său, mila Sa peste lumea Sa.

Și acum...

Glas I, asemenea cu: Ceea ce ești bucuria... (Τῶν οὐρανίων ταγμάτων)

Ceea ce ești bucurie* pentru toți îngerii*, pe pământ pentru oameni* folosință preatare*, scapă-ne, Fecioară, din strâmtorări* și de chin izbăvește-ne*, căci întru tine nădejdea*, după Hristos*, Preacurată, o temeluim.

Lumină lină. *Prochimenul*. Învrednicește-ne, Doamne.

La Stihoavnă

stihurile asemenea cu: Glas II. „Casa Efratului...” (Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ)

Grabnic izbăvitor* ești, Luca, pentru trupuri*, căci alungi orice boală*, iar sufletul îl cureți* și-l umpli de evlavie.

stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israil.

Doctor fără de-arginți* și dascăl pentru doctori* te cunoaștem, Luca*, lumină în întuneric*, nădejde a bolnavilor.

stih: Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israil, că a cercetat și a făcut izbăvire norodului Său.

Sfeșnic ești, luminos*, tămâie a iubirii* în jertfa pentru semenii*, tărie a credinței* și stâlp nefrânt Bisericii.

Slavă..., *a Treimii*

Slavă Îți înălțăm,* Unime și Treime* de necuprins cu mintea*, căci mângâi toată lumea* prin Sfântul Luca, doctorul.

Și acum..., *a Născătoarei*

Cinste a arătat* icoanei tale, Maică*, vindecătoarea lumii*, sfințitul doctor Luca*, prin tine vindecându-ne.

Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule..., Că a Ta este... și troparele

La Vecernia Mare

La Doamne strigat-am... se pun stihirile pe 6, asemenea cu

Glas I. „Prealăudaților mucenici...” (Πανεύφημοι μάρτυρες)

Izvor nesecat de vindecări*, care curge limpede*, adăpând setea multimilor*, ești, Luca doctore*, că alergi degrabă* la cei ce te caută* și strigă din adâncul durerilor* și chinul bolilor*: Dăruiește-ne, pe Hristos rugând*, sănătate și vindecare tuturor. *(de două ori)*

Cinstiților doctori ai urmat*, celor fără-de-arginți*, în sărăcie, osârdie* și multă dragoste*. Ți-ai jertfit viața* suferinței omenești*, luptând din răspuțeri la surparea ei* din suflet și din trup*, și acum dă-ne, pe Hristos rugând*, sănătate și vindecare tuturor.

Lumina Treimii ai vărsat* pe întinsul înghețat* și ai gonit întunericul* prin pribegia ta*, strălucind cu harul* prin puterea lui Hristos*, ca unul ce-ai trăit răstignirea Lui* și nu te-ai lepădat*. Pe Acela ne'ncetat să-L rogi* să aprindă întru noi lumina Lui.

Altele, asemenea cu: Glas IV. „Cel ce de sus ai fost chemat...” (Ο ἐξ ὑψίστου κληθείς)

Cel Preaînalt te-a chemat* din tinerețe*, văzând aplecarea ta către aproapele*, ca să împarți suferințelor* tămăduire* cu meșteșugul și cu solirile*. Dar tu, vindecând cu sâng bolile trupului, ai căutat și la suflete*, și luminare* le-ai dăruit prin harul cuvintelor*, căci curățindu-ți-se inima* prin credință curată în Iisus Hristos*, te arăți izbăvire* pentru cei care se roagă Lui. *(de două ori)*

Pătimitor îndrăzneț* te arăți, Luca*, inima fiindu-ți lăcaș bunătăților*, căci ai iubit pătimirile,* și curăție* în minunat chip în suflet ți-au rodit*. Astfel, slujitor credincios lui Hristos ai fost,* mărturisindu-L păgânilor* cu îndrăzneală* și dovedind neînțelepția lor*. Iar pe cei ce cântă prăznuirea ta* și așteaptă dorind ajutorul tău*, să nu-i treci cu vederea*, ci ridică neputința lor.

Ai strălucit întreit,* Luca cinstite*, doctor iscusit fără-de-arginți cunoscându-te*, ai lucrat dragostea fratelui*, după poruncă*, și te-ai umplut de dragostea Domnului*. Iar, ca arhiereu, ocrotit-ai Biserica* de necredință și rupere* cu-nșelăciune de către morții care vii se numeau*. Dar, mai presus, mărturisirea ta* te-a făcut îndrăzneț către Domnul tău*, l'ale Cărui picioare* să cazi pentru cinstitorii tăi.

Slavă..., glas VI

Praznuim astăzi întru revărsări de veselie pe cel mai nou intrat în ceata cinstiților doctori fără-de-arginți, minunatul Luca, chirurgul cel sfințit; izvorătorul de tămăduiri, care, dăruindu-ne sănătate, chipul învierii întru veșnicie ni-l înseamnă și curățirea sufletelor ne-o pune înaintea, întărâtându-ne împotriva păcatului; pe arhiereul Domnului cel cu gura de aur, care cu strălucirile cuvintelor sale mintea ne luminează, scoțându-ne din întunericul necunoștinței; pe mărturisitorul adevărului, care cu bărbăție, prin pătimirile sale, a zugrăvit înaintea tuturor icoana lui Hristos, Mântuitorul nostru; pe acesta, ca pe cel neadormit în purtarea de grijă pentru turma sa, să-l rugăm să mijlocească la Cel milostiv mântuire și mare milă.

Și acum...,

a Praznicului, iar de este Post: a Născătoarei Învierii, glas VI: „Cine nu te va fericii...”

Vohod, Lumină lină, **Prochimen**.

Paremiile

Isaia 43, 9-14

Neamurile toate laolaltă să se adune și să se strângă popoarele! Care dintre ele ne-au dat de știre aceasta și ne-au făcut prorocii? Să-și aducă martorii și să dovedească, să audă toți și să zică: „Adevărat!”; „Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul, și Sluga pe care am ales-o, ca să știți, să credeți și să pricepeți că Eu sunt: înainte de Mine n-a fost Dumnezeu și nici după Mine nu va mai fi! Eu, Eu sunt Domnul și nu este izbăvitor afară de Mine! Eu sunt Cel ce am vestit, Cel ce am izbăvit și Cel ce am prezis și nu sunt străin la voi. Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul. Eu sunt Dumnezeu din veșnicie și de aici încolo Eu sunt! Nimeni nu poate să iasă de sub puterea Mea și ceea ce fac Eu, cine poate strica?” Așa zice Domnul, Izbăvitorul vostru, Sfântul lui Israel: „Pentru voi trimit prăpăd la Babilon, ca să-i pun pe toți pe fugă, pe acești caldeii așa de mândri pe corăbiile lor.”

Pilde 3, 1-18

Fiul meu, nu uita învățătura mea și inima ta să păzească sfaturile mele, căci lungime de zile și ani de viață și propășire ți se vor adăuga! Mila și adevărul să nu te părăsească! Leagă-le împrejurul gâtului tău, scrie-le pe tabla inimii tale! Atunci vei afla har și bunăvoință înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Pune-ți nădejdea în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta! Pe toate căile tale gândește la Dânsul și El îți va netezi toate cărările tale. Nu fi înțelept în ochii tăi! Teme-te de Dumnezeu și fugi de rău; aceasta va fi sănătate pentru trupul tău și o înviorare pentru oasele tale. Cinstește pe Domnul din averea ta și din pârga tuturor roadelor tale! Atunci jitnițele tale se vor umple de grâu și mustul va da afară din teascurile tale. Fiul meu, nu disprețui certarea Domnului și nu simți scârbă pentru muștrările Lui, căci Domnul ceartă pe cel pe care-l iubește și ca un părinte pedepsește pe feciorul care îi este drag. Fericit este omul care a aflat înțelepciunea și bărbatul care a dobândit pricepere, căci dobândirea ei este mai scumpă decât argintul și prețul ei mai mare decât al celui mai curat aur. Ea este mai prețioasă decât pietrele scumpe. Nici un rău nu i se poate

împotrivi și e bine cunoscută tuturor celor ce se apropie de ea. Nimic din cele dorite de tine nu se aseamănă cu ea. Viață lungă este în dreapta ei, iar în stânga ei, bogăție și slavă. Din gura ei iese dreptatea, legea și mila pe limbă le poartă. Căile ei sunt plăcute și toate cărările ei sunt căile păcii. Pom al vieții este ea pentru cei ce o stăpânesc, iar cei care se sprijină pe ea sunt fericiți.

Pilde – stihuri alese

Pomenirea dreptului cu laude, și binecuvântarea Domnului pe capul lui. Fericit este omul care a aflat înțelepciunea și muritorul care știe priceperea. Că mai bună este negușătoria acesteia, decât a aurului și a argintului vistieria, și mai scumpă este decât pietrele cele de mult preț, și tot ce este scump nu este vrednic ei. Pentru că lungimea zilelor și anii vieții sunt în dreapta ei, și în stânga ei, bogăție și mărire. Că din gura ei iese dreptatea. Legea și mila pe limbă le poartă. Deci, ascultați-mă pe mine, o, fiilor, că lucruri de cinste voi să zic! Și fericit este omul care căile mele le va păzi! Că ieșirile mele sunt ieșiri de viață și se gătește vrere de la Domnul. Pentru aceasta vă rog pe voi și pun înaintea glasul meu fiilor omenești. Că eu înțelepciunea am tocmit, sfatul, știința și gândul eu le-am chemat. Al meu este sfatul, și întărirea, a mea este priceperea și a mea este tăria. Eu pe cei ce mă iubesc pe mine îi iubesc, și cei ce mă caută vor afla dar. Înțelegeți, dar, cei fără de răutate chibzuială, și cei neînvățați lipiți-vă inima! Ascultați-mă pe mine, iarăși, că lucruri de cinste voi să zic! Și voi scoate din buzele mele cele drepte, că adevărului se va învăța grumazul meu, și urâte sunt înaintea mea buzele mincinoase. Cu dreptate sunt toate graiurile gurii mele, nimica nu este într-însele strâmb, nici răzvrătit. Toate sunt drepte celor ce înțeleg, și netede, celor ce află cunoștința. Că vă învăț pe voi adevărul, ca să fie în Domnul nădejdea voastră și să vă umpleți de Duh.

Ectenie, Învrednicește-ne, Doamne, Ectenie.

La Litie

Glasul I

Inima mea și trupul meu s-au bucurat de Dumnezeu cel viu, precum la zis David împăratul, prin tine, fericite Luca, steaua cea nou răsărită deasupra Crimeii și lauda Simferopolului. Căci chipul tău îmbată inima de dulceață privindu-l, iar racla cu moaștele tale s-a dovedit mai presus de Siloam, făcând sănătoși pe cei care se apropie de ea cu credință, fără să aștepte tulburarea apelor. Pentru aceasta, turma ta te cinstește, cetatea te prăznuiește, Biserica te proslăvește și lumea se roagă ca la un grabnic ajutor și iscusit tămăduitor.

Glas II

Bucurie naște în sufletele noastre cinstita prăznuire a doctorului celui iubit, Luca de-Dumnezeu-dăruitul, saltă Biserica veselindu-se, împodobită fiind cu un nou tămăduitor fără-de-arginți, se luminează lumea prin strălucirile sfințitoare care scânteiază din gura aurită a sfântului ierarh, sufletele slăbănogite se întăresc în credință privind pătimirile noului mărturisitor, nădejdea ne cucerește, încredințați fiind de ajutorul lui. Pentru aceea îi strigăm, cutezând pentru bunătatea lui: Învăță-ne, Sfinte, ca pe Crucea Domnului să altoim bolile și suferințele noastre, curățindu-ne sufletul și trupul spre o mai bună înviere.

Același glas

Lăsatu-ne-ai învățătură, Sfinte, că duh și suflet și trup este omul întreg. Căci, luând Dumnezeu țărână, a făcut trupul și, suflând peste el, i-a dat sufletul, duhul nefiind osebit de acesta, decât că este lamura lui și poarta prin care Dumnezeu intră la noi. Încredințatu-ne-a de aceasta și

inima ta care ne-a rămas nestricată, spre mărturie lumii că Dumnezeu Și-a făcut sălaș întru tine. Aceluia roagă-te ca și întru noi să Se sălășluiască.

Glasul III

De-Dumnezeu-râvnitorule Părinte, cu cine te voi asemana? În care ceată te voi număra? Cu doctorii cei fără-de-arginți? Plată neluând pentru vindecare. Cu mărturisitorii? Pretutindenea cu sfântă îndârjire pe Dumnezeul cel adevărat mărturisind, fără să te rușinezi și fără să te temi. Cu ierarhii? Că turma ți-ai înmulțit prin sămânța cuvântului și de lupi răpitori o ai apărat. Cu dreptii? Toată dreptatea plinind. Cu monahii? Că lumea a fost răstignită pentru tine și tu pentru lume. Cu de-bine-făcătorii? Că pe toți i-ai miluit. Tuturor toate te-ai făcut, Ziditorului asemănându-te, Căruia și te roagă să lumineze și să mântuiască sufletele celor ce cu minunare prăznuiesc felurita podoabă a slavei tale.

Același glas

Bunul tău obicei și râvna ta pentru vindecare pizmuindu-le vrăjmașul, te-a vânat înșelându-te să te lepezi de dragostea ta cea dintâi printr-o alipire pătimasă față de acestea. Dar Domnul cel iubitor de oameni ca și lui Petru ți-a strigat: „Mă iubești? Paște mieluseii mei!” Mustratu-te-a și nenumitul Cuvios din raclă, arătându-ți putoarea împătimirii prin mortul de pe Sfântul Jertfelnic, ca să te facă să-ți vii întru sineți și de glasul poruncii să ascuți; căci vrednic erai de slujire sfințitoare și nu numai de grija tămăduirilor, pentru care iarăși glas ceresc ți-a grăit să nu te pocăiești, că și aceasta este după Dumnezeu.

Glas IV

Jertfă cu bună-mireasmă aducându-te Celui ce S-a jertfit pentru noi, focul dumnezeiesc al harului Său peste tine s-a pogorât, aprinzându-te și făcându-te să strălucești ca un soare în întunericul prigoanelor, de pe scaunul cel înalt al apostolilor asemenea făcându-te cu cel de la care ai

luat și numele, și râvna, și meșteșugul, iubit fiind pentru lumina care izvorăște din tine. Aceleia fă-i părtași, cu mijlocirile tale, și pe cei care cântă cinstita și de-bucurie-răspânditoare pomenirea ta.

Slavă..., gl. V

Vino, binecuvântatule al Părintelui ceresc, și ne învrednicește să moștenim și noi Împărăția cea gătită ție de la întemeierea lumii; căci flămânzind Domnul, pâine a punerii-înainte te-ai adus, hrănind pe cei flămânzi; însetând Acesta, nu cu oțetul necunoștinței, ci cu vinul cel nou al Evangheliei ai adăpat pe cei însetați de cuvântul Lui; străin fiind de tine, ca Avraam ai alergat în întâmpinarea Lui, găzduind pe toți cei fără adăpost; întru golătatea celor neînsemnați petrecând, cu giulgiu luminos ai îmbrăcat pe cei încredințați ție; cu bolnavii suferind, L-ai cercetat, răstignindu-ți viața pentru cei suferinzi; în sufletele întemnițate fiind, te-ai dus la El împărtășindu-L celor ce-au primit mărturisirea ta; de aceea, îndrăzneală luând, prin slujirea acestor frați preamici, mijlocește, Luca, doctore sfințite, pentru cei care te cheamă cu dor și cu credință.

Și acum..., același glas

Fericimu-te pe tine, de-Dumnezeu-Născătoare Fecioară, și te slăvim credincioșii după datorie, cetatea cea neclătită, zidul cel nesurpat și scăparea sufletelor noastre.

La Stihoavnă

glas V, stihurile asemenea cu: „Bucură-te, cămara...” (Χαίροις ἀσκητικῶν)

Luca,* nebiruit luptător*, al nebuniei Crucii propovăduitor*, vrăjmaș ai fost necredinței* și întunericul ei* a fost stins de focul cel din gura ta*. Cuvântu-ți cu sare dres* și fierbinte mărturisit,* întru putere*, zbuciumat-a conștiințele* și le-a împărtășit cunoștința de Dumnezeu.* Stea care strălucești prin har* pe bolta Bisericii* și cu solirile tale,* ne

luminezi pâcla inimii,* apucă 'nainte* și te roagă către Domnul* pentru cei care te cinstesc.

stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui, Dumnezeul lui Israil.

Bucură-te, cel ce ai răbdat* de la cei fără de Dumnezeu sila temniței*, durere, foame și sete*, frig, umiliri și scuipări*, și povara grea a izgonirilor!* De aceea ai și primit* de la Domnul harismele* de vindecare* și slujire a cuvântului*, ca urmaș al lui* Luca, ocrotitorul tău*. Mentea ți-a luminat Hristos* spre grija Bisericii*, ca-n întunericul lumii* drum către El să fii tuturor*. Aceluia cere-i*, cu dobândita îndrăzneală*, milă pentru robii Săi.

stih: Sfinților celor din pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânșii.

Bucură-te, chirurg înсуflat*, că ți-a vorbit dumnezeiesc glas, dându-ți curaj* să înveți să cureți puroiul*, ca, luminându-i pe toți* cei din tagma ta, să ajuți oamenii*. Cu Domnul ai fost părtaș și 'mpreună lucrător* la vindecarea* și întărirea bolnavilor*, omorându-te ca să viezi pentru celălalt*. Văduvelor ca sprijin ești*, părinte orfanilor*, pentru săraci ești comoară* și hrănitor în nevoia lor*. De-aceea te roagă pentru cei care îți cântă* cu evlavie.

Slavă..., glas VIII

Adunându-ne astăzi, iubitorilor de prăznuire, cu mulțămire să aducem în mijloc pe Luca cel cu mână bine-lucrătoare și să-i strigăm: Bucură-te, cel ce pururi reversi peste noi toți noian de tămăduiri, care spală întinăciunea sufletelor și curăță stricăciunea născută de păcat în trup! Bucură-te, cel ce prin cuvânt ai strălucit lumina Cuvântului în întunericul stârnit de cei fără de Dumnezeu! Bucură-te, chip al dragostei, căci iubindu-ți aproapele, neapropiata Treime Și-a făcut sălaș întru tine! Bucură-te, noule mărturisitor, care cu bărbăție ai vestit Învierea prin pătimirile tale pentru credință! Bucură-te, cel prin care dumnezeiască milostivire s-a făcut arătată în tot pământul, binefăcătorule al nostru, nu întârzia, în ceasul nevoii, a te înfățișa

înaintea scaunului Atotțiitorului, ca să-L îndupleci spre milă către cei care cu nădejde și dragoste cântă și măresc pomenirea ta.

Și acum..., a Praznicului sau același glas

Fecioară nenuntită, care pe Dumnezeu negrăit L-ai zămislit cu trup, Maica Dumnezeului celui preaînalt, rugăciunile robilor tăi primește, ceea ce ești cu totul fără prihană, care tuturor dăruiești curățire de greșale și, primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toți.

Acum slobozește. Sfinte Dumnezeule... Că a Ta este Împărăția.

Troparul

Glas III, asemenea cu: „Pentru mărturisirea dumnezeieștii...” (Θείας πίστεως)

Domnul Și-a făcut* lăcaș la tine* și te-a arătat* spre izbăvire* celor care te cheamă în ajutor*. Tămăduiești fără plată bolile,* călăuzind către Ceruri sufletele,* Luca doctore;* cinstim, mulțămind, pomenirea ta* cea dătătoare de nădejde și liniște.

Altul, Glas V, asemenea cu: „Pe Cuvântul cel împreună...” (Τὸν συνάναρχον Λόγον)

Înțelept între doctori*, cinstea ierarhilor*, mărturisit-ai pe Domnul* înaintea tuturor*, Care ni te-a dăruit*, știindu-ți inima*, să ne sfințești și să ne scoți* din nevoi și întristări,* vestindu-ne mântuirea* și izvorându-ne, Luca*, bogăție de tămăduiri.

La Utrenie

La Dumnezeu este Domnul... troparul ierarhului de două ori,

Slavă..., Și acum..., al Praznicului sau al Născătoarei.

După catisma I, se cântă sedea, gl. I, asemenea cu: „Mormântul Tău...” (Τὸν τάφον σου Σωτήρ)

A proapelui slujind,* dobândit-ai în suflet,* ca acoperământ* și ca armă de luptă,* dumnezeiasca dragoste,* care toate le suferă,* cu ea biruind* roșia fiară păgână* și străfulgerând,* ca ierarh, în lume* lumina cea veșnică.

Slavă..., tot aceasta. Și acum..., a Praznicului sau a Născătoarei, asemenea

Marie, sfânt lăcaș* al Stăpânului vieții,* pe noi cei pogorâți* în prăpastia morții,* a relei deznădăjduiri* și-a'ntristării greșalelor,* înviază-ne* cu mijlocirile tale,* căci ești tuturor* ocrotitoare preabună* și mângâi pe robii tăi.

După catisma a II-a, se cântă sedea, gl. III, asemenea cu: „De frumusețea...” (Τὴν ωραιότητα)

A stăzi se bucură-ntru pomenirea ta* ceata ierarhilor și-a mucenicilor,* cu doctorii cei făr'de-arginți,* cinstindu-ți jertfelnicia.* Sprijin ești Bisericii,* mângâiere bolnavilor,* doctorilor dascăl ești* și-ntărire în slujirea lor.* Cu aceștia îți strigăm împreună:* Bucură-te, cinstite Luca!

Slavă..., tot aceasta. Și acum..., a Praznicului sau a Născătoarei, asemenea

Fiind cu totul prins* în lațul patimei* și amărându-mă* întru strânsoarea ei,* la îndurarea ta alerg,* de-Dumnezeu-Născătoare.* Tinde mie dreapta ta,* din robie ridică-mă,* cu milostivirea ta izbăvește pe robul tău,* ca pururi să îți strig cu credință:* Bucură-te, ceea ce ești plină de har!

După Polieleu, se cântă sedea, gl. VIII, asemenea cu:

„Pe Înțelepciunea și Cuvântul...” (Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον)

Strălucindu-ți în suflet, ca pe Tabor*, arătarea luminii dumnezeiești*, vederea cea tainică* dinlăuntru ți s-a deschis*, netrebnicind orbirea* cea trupească a ochilor* și bucurie dându-ți*, ce pururi te bucură*. Luca fericite*, luminat-ai prin Duhul*, oglindă făcându-te* a iubirii dumnezeiești*, răstrângându-i sclipirile a-tot-curate și veșnice*. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu* de întunericul greu al păcatelor*, ca un bun, să izbăvească pe robii Săi.

Slavă..., tot aceasta. Și acum..., a Praznicului sau a Născătoarei, asemenea

Pe Fecioara curată ce a dat trup*, nenuntită mireasă ce a născut* pe Cuvântul Părintelui* și Stăpânul fapturilor*, pe Împărăteasa Maică* și Fiica lui Dumnezeu* s-o laudăm în imne* veniți, credincioșilor!* Căci ne e scăpare* în dureri și necazuri*, luare a scârbelor* care-ntunecă sufletul*, vindecare a bolilor* și iertare păcatelor*. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu*, ca ajutorului celui dumnezeiesc* să ne învrednicească, Pruncă*, prin ruga ta.

Antifonul întâi al glasului IV, apoi Prochimenul gl. IV.

Dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul cel din Liban se va înmulți.

Stih: Răsădit în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru.

Apoi Toată suflarea... și

Evanghelia

(Lc. 6, 17-19; 9, 1-2; 10, 16-21)

In zilele acelea a stat Iisus la loc șes, El și mulțime multă de ucenici ai Săi și mulțime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe țărmul Tirului și al Sidonului, care veniseră ca să-L asculte și să se vindece de bolile lor. Și cei chinuți de duhuri necurate se vindecau. Și toată mulțimea căuta să se atingă de El că putere ieșea din El și-i vindeca pe toți. Și chemând pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți demonii și să vindece bolile. Și i-a trimis să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și să vindece pe cei bolnavi. Și le-a zis lor: „Cel ce vă ascultă pe voi pe Mine Mă ascultă, și cel ce se leapădă de voi se leapădă de Mine; iar cine se leapădă de Mine se leapădă de Cel ce M-a trimis pe Mine.” Și s-au întors cei șaptezeci cu bucurie, zicând: „Doamne, și demonii ni se supun în

numele Tău.” Și le-a zis: „Am văzut pe satana ca un fulger căzând din cer. Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului, și nimic nu vă va vătăma. Dar nu vă bucurați de aceasta, că duhurile vi se pleacă, ci vă bucurați că numele voastre sunt scrise în ceruri.” În acest ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: „Slăvescu-Te pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta.”

Psalmul 50

Slavă... Pentru rugăciunile Ierarhului Tău...

Și acum... Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale șterge fărâdelegea mea.

Stihira cu melodie proprie. Glas 6

Slujind celor mai mici, închinare aduceai Celui Preaînalt, Care a scunoscut frumusețea sufletului tău, și poruncindu-ți să paști mieluseii Lui, ți-a dat drept toiag puterea cuvântului, și fluier veselitor, darul vindecărilor. Aceluia roagă-te pentru sufletele noastre.

Canoanele

Cântăm întâi al Praznicului sau al Născătoarei de Dumnezeu pe 6, iar apoi ale Ierarhului, două, pe 8. Al Născătoarei de Dumnezeu, al cărui acrostih este după alfabet,

Cântarea 1. Glasul IV

Irmos: „Deschide-voi gura mea...” (Ἀνοίξω τὸ στόμα μου)

Aprinde-voi duhul meu* din a dragostei flacăra,* și-a inimii ardere* cu al tău dor s-o-ntetești,* ca, umplându-mă* de a ta dulce simțire,* cunună de laudă* nouă să-ți împletesc.

Biserica harului,* dăruitoarea harismelor,* izvorul sfințeniei* cel curățit de Hristos,* heruvimic tron,* a îngerilor Doamnă,* pe noi, cei ce-ți cântăm,* pururi să ne păzești.

Chemarea noroadelor,* propovăduirea prorocilor,* plinirea Scripturilor* cea așteptată din veac,* Sfânta Sfintelor,* năstrapa întrupării* și chivotul Legii noi* toți te mărturisim.

Dorirea fecioarelor,* sprijinul tare al maicilor,* sfințirea monahilor* care cinstesc rodul tău,* ajutor ceresc,* nădejdea mântuirii* și Maica creștinilor* tu ești, Stăpâna mea.

Canonul întâi al Ierarhului, glasul același,
al cărui acrostih este:

Imn de cinstire cu sârg înalt lui Luca. I.

Irmos: „Noianul Mării Roșii...” (Θαλάσσης, τὸ ἐρυθραῖον)

Iubire* de frați avut-ai, Doctore,* și-acum cu îngerii* te desfătezi în cer și dănțuiești*, iar pe mine, cel ce vreau să te cânt,* ajută-mă s-alcătuiesc* imn de cinstire și de laudă.

Mărima* de suflet și osârdia* au fost podoabele* care din tinerețe te-au cinstit*, devenind mai apoi, prin har,* desăvârșita dragoste* și mărturisirea Evangheliei.

Nor tainic* umbrit-a peste mâna ta*, călăuzindu-o* cu Domnul împreună a lucra* la curățirea bolilor*, dând sănătate trupului* și arătând mila Făcătorului.

a Născătoarei

Desfată-mi* prin harul Crucii sufletul*, ca una ce-ai gustat* la răstignirea Fiului tău*, Născătoare de Dumnezeu*, amărăciunea sabiei* care a tăiat capul șarpelui.

Al doilea canon al Ierarhului, care îl leagă de cinstiții Doctori fără-de-arginți, de aceeași purtare cu el, al cărui acrostih este:

Cu cei fără-de-arginți pe Luca îl cânt. I.

Cântarea I. Glas VIII.

Irmos: „Pe faraon ce se purta...” (Ἀρματηλάτην Φαραώ)

Cu ceata celor fără-de-arginți pe Luca îl cânt,* și pentru aceasta cer* însuflarea Unimii* celei triipostatice,* prin care înțelegerea* să mi se lumineze,* ca întru imne și laude* slava lor din ceruri să o vădesc.

Urmaș de-un nume și de-un chip te-ai arătat* Evanghelistului,* strălucind în lume* prin cuvânt și vindecări,* cu care împreună stând* întru slava cerească,* răstrângeți raza acesteia* peste cei din negura bolilor.

Slavă...

Cinstind pe om ca pe un chip al Domnului,* v-ați sânguit a-L sluji,*
împlinind porunca* cea dintâi a dragostei.* Îmbogățiți fiind acum* și
cu Luca, ierarhul,* soliți Stăpânului pentru noi,* tămăduitorilor fără de-
arginți.

Și acum...

Eva în Rai s-a înșelat prin șarpele,* în stricăciune căzând,* iară ție,
Pruncă,* ți-a vestit Arhanghelul,* și ai luat în pântece* vindecarea stră-
moașei,* care-acum saltă cu doctorii* cei fără de-arginți, bucurându-se.

Cântarea a 3-a. Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: „Pe ai tăi cântăreți...” (Τὸς σοὺς ὑμνολόγους)

Ești numele care ne sfințește,* al harului dulcele izvor,* luminător al
inimii,* alungător păcatului,* dumnezeieștii luminări* pătași pe
toți dobândindu-ne.

Fecioară, rămas-ai nestricată* născând focul cel dumnezeiesc,* precum
demult l-a învățat* pe Moisi rugul cel nears.* De-aceea și pe noi acum*
de-arsura poștei păzește-ne.

Golitu-s-a iadul, Preacurată,* prin nașterea ta fără de bărbat,* și astfel te
cunoaștem toți* împărăteasa cerului* și Maică a Bisericii,* care prin
tine s-au înnoit.

Hrănit-ai la sân, Nevinovată,* pe Cel întru-tot-nevinovat,* Care-a luat
asupra Sa* vinovăția lui Adam* și l-a iertat prin harul Său,* ștergându-
i vina păcatului.

Canonul întâi al Ierarhului

Irmos: „Se bucură de Tine...” (Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί)

Eresuri ai înfruntat* și, cu puterea lui Hristos biruind*, ai izbăvit
turma ta* de la vicleșug și pierzanie.

Cuvântul meșteșugit* a-mpodobit lucrarea ta, Doctore*, și te-a vădit
celorlalți* vrednic ucenic al Cuvântului.

Ierarh mărturisitor*, cu bucurie ai primit patima* după chipul
Domnului*, Cel ce pentru tine S-a răstignit.

a Născătoarei

Născut-ai fără dureri pe Cel ce-a aplecat cerurile*, a stăvilit relele* și a rostuit suferințele.

Alt canon.

Irmos: „Cel ce ai întărit dintru început...” (Ὁ στερεώσας κατ’ ἀρχάς)

Iată pe Cosma îl măresc*, cu Damian milostivul*, cei ce sunt începătorii de ceată*, care trimit lumina lor*, tămăduind, din Asia*; cu aceștia împreună* Doctorul Crimeii să fie lăudat.

Firea Treimii strălucind* întru'nțeleapta doime* a mucenicilor Chir și Ioan* i-a făcut mângâietori*, precum mai nou l-a arătat* și pe înțeleptul Luca*, cel între doctori ierarh sfințit.

Slavă...

Argint și aur nedorind*, tămăduiai fără plată*, tăind patima iubirii de arginți*, de aceea te-a și preaslăvit* Cel preabogat în dăruiri*, har de minuni hărăzindu-ți*, Luca mult încercatule!

Și acum...

Rana făpturii vindecând*, vindecătoare ești lumii*, de-Dumnezeu-Născătoare Fecioară*; primind pe cei fără de-arginți*, tămăduiește-ne pe toți*, harul nepătimirii*, ca o preabună, dăruindu-ni-l.

Sedealna. Glas IV, asemenea cu: „Spăimântatu-s-a Iosif...” (Κατεπλάγη Ἰωσήφ)

Necuprinsă a rămas* de întuneric și păcat*; stricăciunea biruind, deasupra morții s-a vădit*. Vorbesc de inima ta, Ierarhe Luca! * Dându-se la toți*, pe ea s-a dobândit*, sălaș s-a prefăcut*, sfânt, al Duhului*; pentru aceea, racla moaștelor tale* revarsă râuri de vindecări* celor ce cântă* și se închină pătimirilor tale.

Slavă..., tot aceasta. Și acum..., a Praznicului

sau a Născătoarei, asemenea

Nenuntită fiind tu*, Fecioară, cum ai zămislit* și-ai purtat în pânțec* pe Cel ce este necuprins?* Spune-ne tâlcul pătrunderii tainei tale!* Preaadevărat* este, omule*, ceea ce îmi spui*, dar nu mai căuta* să înțelegi minunea nașterii mele*, căci toată mintea se biruie* și nu ajunge* nici înălțimea*, nici adâncimea ei.

Cântarea a 4-a. Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: „Cel ce șade întru slavă...” (Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ)

Iezechiil te-a văzut ușă* încuiată a templului,* vestind dinainte* chipul cel peste fire al nașterii* ce nu-ți strică fecioria,* și noroadelor* te-a înfățișat* deschizătoare a raiului.

Înaintea feței tale* toți mai-marii norodului,* căzând, se închină,* ca la ocrotitoarea puternică* și preafrumoasa mireasă* a Împăratului.* Cu aceștia strig:* Pe toți, Stăpână, ajută-ne!

Judecata-i lângă ușă,* iar divanu-n priveriște* pregătit așteaptă* să-ți cântărească faptele, suflete!* Ci la cea multmilostivă,* cu smerenie* căzând, roagă-te:* Milă, Stăpână, solește-ne!

Lucru mai presus de fire* la Viteza s-a arătat,* dar Cel dintru tine* făr'de-asemănare l-a întrecut,* căci nu un înger, ci Domnul* și Stăpânul lor,* întrupându-Se,* bolile noastre le vindecă.

Canonul întâi al Ierarhului

Irmos: „Ridicat pe cruce...” (Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα)

Săditor ai fost credinței* cu hărnicie*, îngrijitor al sadului* cu mărinimie*, zdrobitu-i-ai pe prădători*, cules-ai și roadele*, jertfă aducându-le Domnului.

Te avem ca doctor, Luca*, în orice boală*, te înțelegem pavăză* și acoperire*; mângâi în necazuri pe toți* și aperi Biserica*, stâlp și întărire făcându-te.

Iată, Domnul din Scriptură* te-a strigat, Sfinte*, ca să paști mielușeii Lui*, asemenea lui Petru*, căci a văzut dragostea ta* furată de cel viclean* și n-a'ngăduit păgubirea ta.

a Născătoarei

Răsărit-a peste lume*, luminând toate*, Cel purtat în pânțece* de tine, Fecioară*. Pentru aceea te fericesc*, precum ai și prorocit*, neamurile toate dimpreună.

Alt canon

Irmos: „Tu ești tăria mea...” (Σὺ μὲν ἰσχύς Κύριε)

A-tot-milos,* Pantelimoane, ai fost numit,* căci prin milă* pe Cel blând ai dobândit,* Care ți-a dat* har de vindecări.* Roagă-te cu Luca,* cel dăruit într-același chip* și care îți râvnește,* ca părtași să ne facem* și noi milei bogate a Domnului.

Dumnezeiesc* jug ați purtat, **Fericiților,*** neputința* semenilor ridicând* prin vindecări fără-de-arginți,* **vrednicilor doctori* ai Romei,** **Cosma și Damian,*** avându-l și pe **Luca* la aceeași povară* înjugat,** odihniți-ne, sfinților!

Slavă...

Eliberați* din legăturile bolilor,* **Damiane,*** **Cosma și Leontie,*** tu, **Antime,** cu **Evtropie,*** **bunilor frați doctori* ce-ați strălucit în Arabia,*** pe cei care se roagă* către **Luca și vouă,*** dăruindu-le pace și liniște.

Și acum...

Ai arătat,* **Mântuitorule,** mila Ta,* din **Fecioară* pe pământ născându-Te* și ridicând omul din păcat,*** iară mai pe urmă* prin sfinții doctori cei fără-de-arginți* **lucrat-ai minuni mari,*** alungând toată boala* din cei care-i cinstesc cu evlavie.

Cântarea a 5-a. Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: „Spăimântatu-s-au toate...” (Εξέστη τὰ σύμπαντα)

Mulțimea păcatelor* îmi întinează sufletul* și-mi orbește mintea, cuprinzând-o,* dar către tine,* ca una fără-de păcat* și **Maică a Celui Preacurat,*** alerg cu osârdie:* **De-ntinări, curățește-mă!**

Nici îngerii sus, în Cer,* nici pe pământ, jos, oamenii* nu pot să te laude, **Fecioară,*** cum se cuvine.* **Ritorii cei pricepuți* și toți cântăreții** amuțesc* fără a putea grăi,* contemplând frumusețea ta.

O, pruncă preaveselă!* O, fiica Împăratului!* **Bucură-te, Maică nenuntită,*** sfântă cămară* care-ai cuprins pe **Hristos,*** palatul cel îndumnezeit,* **bucură-te, sabie* împotriva vrăjmașilor!**

Privind curăția ta* și văzând frumusețea ei,* „**Bucură-te!**” strigă către tine* cel între îngeri* **strălucit mai-mare voievod,*** te bucură, puncte către cer,* **bucură-te, ancoră* și liman credincioșilor!**

Canonul întâi al Ierarhului

Irmos: „Tu, Doamne, lumina mea...” (Σὺ, Κύριε, μου φῶς)

Ești vrednic să-ți cântăm* vitejia și luptele,* prin care mărturisit-ai* bucuria ce vine* din dragostea Stăpânului.

Ca cel ce ai auzit* dumnezeiesc glas chemându-te*, urechea inimii mele,* te rog, **Luca, deschide-o*,** s-aud și eu pe Chemător.

Uimit-ai pe evrei* cu bunătatea și dragostea*, făcându-i să te iubească*, cunoscând întru tine* pe Cel ce L-au răstignit.

a Născătoarei

Strădaniei omenești* adăugat-ai solirea ta*, preabună ajutorătoare*, arătându-l pe Luca* cinstit doctor fără de-arginți.

Alt canon

Irmos: „Pentru ce m-ai lepădat...” (Ἰνα τι με ἀπόσω)

Răspânditu-ți-a capul* strălucita rază a luminii Duhului*, orbi lăsând ostașii*, și semn dând minunat împăratului*, Sfinte Diomide*, cu cei fără de-arginți solește* dezlegarea orbirii din mintea mea.

Grăind despre Cuvântul* și tămăduind cu puterea Acestuia*, marginile lumii* au primit, Talaleu, cunoștința Lui* cea vindecătoare* de toată patima și boala, * doctor fără de-arginți arătându-te.

Slavă...

Iubitorul de oameni*, Cel ce 'mpodobește sânul Patriarhului*, cinste deopotrivă* ostinelilor voastre a arătat*, Samsoane și Luca*, sălășluind în casa voastră*, primitori de străini cunoscându-vă.

Și acum...

Negrăit îmbrăcat-a* trup ca și al meu din curatul tău pânțec*, Maică nestrucată*, Cel ce-a plăsmuit trupul cu mâinile* și din multa milă*, ca mângâiere întru scârbe*, dăruitu-ne-a doctorii fără de-arginți.

Cântarea a 6-a. Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: „Înțelepții lui Dumnezeu...” (Τὴν θεῖαν ταύτην)

Rușinea Evei s-a risipit* prin nașterea Fecioarei ce a primit* dumnezeiescul sfat*, pe care toți o mărturisim* adevărată Maică* a Celui Preaînalt.

Spre tine toată nădejdea îmi pun* și mintea către tine pururi o 'nalț*, Sfântă a sfinților*, cu stăpânirea ce-ai dobândit* din a căderii groapă*, te rog, ridică-mă!

Șuvoi de lacrimi ce curăță* și plâns veselitor care mângâie* brazdele inimii* dă-mi tu, Pământule nearat*, ce-ai odrăslit sub soare* Viața tuturor.

Trimis din ceruri, Arhanghelul,* prin „Bucură-te!”, taină de negrăit* vesel vestitu-ți-a,* căci a văzut nimicindu-se* cu strâmtorare mare* puterea iadului.

Canonul întâi al Ierarhului

Irmos: „Jertfi-voi Ție...” (Θύσω σοί)

Însutit* rod a adus sămânța ce a înflorit* în holda inimii tale*, căci a găsit-o bună și curățită*, de a cărei* bună mireasmă învrednicește-mă.

Ridicând* privirea minții tale către Hristos* și răstignit contemplându-L*, ai învățat dragostea pătimirii*, curățindu-ți* în minunat chip sufletul.

Gura ta* din care curge miera cuvintelor,* de-Dumnezeu-insuflate*, către noi deschide-o, și ne învață* a credinței* dogmă nemincinoasă și veșnică.

a Născătoarei

Întrupat* S-a arătat din tine, Stăpâna mea*, de-Dumnezeu-Născătoare*, Cel ce face toate spre binele nostru,* și prin tine* ne-a dăruit pe Luca vindecător.

Alt canon

Irmos: „Curățește-mă, Mântuitorule...” (Πλάσθητί μοι Σωτήρ)

Țâșnind, ca dintr-un izvor,* apele dulci ale harului* din guri ce au poleit* cu aur, fără de-arginți,* și trupul, și sufletul* celor din nevoie,* îndulcit-au suferințele.

Icoană a lui Hristos* te-au zugrăvit, Sfinte Trifone,* virtutea și faptele* pe care le-ai săvârșit,* căci blând și smerit ai fost* ca și Arhetipul,* Care ți-a dat strălucirea Sa.

Slavă...

Pe martorii lui Hristos* și robii tainici ai Tatălui,* pe cei de Duhul sfințiți* și fala Bisericii,* pe Luca și Mochie,* tămăduitorii,* cu credință să îi laudăm.

Și acum...

Războiul celui viclean* care întunecă sufletul* și ghimpi sădește în trup,* Stăpână, stricatu-l-ai* prin doctorii fără de-arginți,* care te ascultă* și în dar vindecă oamenii.

Condac

Gl. IV, asemenea cu: „Arătatu-te-ai astăzi...” (Επεφάνης σήμερον)

Te-ai jertfit cu dragoste* întreaga viață* ca să vindeci bolile* și să sfințești pe credincioși,* de-aceea-ți strigă noroadele:* Bucură-te, Luca, sfințite doctore!

Icos

Zis-a Fiul Tunetului binevestind:

„Întru El era viața!”

**Iară Luca a înțeles că boala și moartea
în afara Lui sunt.**

**Și luând ca pildă și înainte-stătător
pe cel de un nume din ceata Evangheliștilor,
slujit-a Vieții, dușmănind moartea;
vindecat-a trupuri, bolile alungând;
luminat-a suflete, gonind întunericul;
mărturisit-a Învierea, risipind necredința.**

Pentru aceasta îi strigăm cu noroadele:

Bucură-te Luca, sfințite doctore!

Sinaxar

Se zice sinaxarul zilei, apoi acesta:

Întru această zi facem pomenirea Sfântului Luca, Arhiepiscopul Simferopolului, doctorul cel fără-de-arginți și mărturisitorul.

Stihuri în hexamtru dactilic

**Luca, primind darul tămăduirilor,
Trupul și sufletul grabnic ni-l vindecă.
Ceata de doctori aflându-și un nou dascăl,
Cu suferinzii 'mpreună se bucură.**

În unsprezece zile ale lui iunie, Luca la ceruri cu slavă se suie.

Cu ale lui sfinte rugăciuni și cu ale celor dimpreună cu dânsul pomeniți, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește și mântuiește pre noi. Amin.

Cântarea a 7-a. Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: „N-au slujit făpturii...” (Οὐκ ἐλάτρευσαν)

Tinut focului* de lanțul răutăților,* ca Isaia-acum* pe tine clește te

văd!* Te rog, cuprinzându-mă,* scoate-mă, ca să strig* către Fiul tău:*
Dumnezeul Părinților,* Doamne, binecuvântat ești!

Umbra Legii vechi* și preînchipuirile* prin a ta naștere* cu totul s-au
luminat,* căci lumii ai răsărit* Raza Părintelui,* către Care strig:*
Dumnezeul Părinților,* Doamne, binecuvântat ești!

Vistierie ești,* a darurilor Duhului,* pe care le împarți* precum și cât
socotești,* cu dragostea măsurând* râvna virtuților* pentru Fiul tău,*
Căruia dulce-I viersuim:* Doamne, binecuvântat ești!

Ziditorului* prin glas sălaș te-ai prefăcut,* Cuvântul Tatălui* prin tine
trup S-a făcut,* cu minte și suflet viu,* două voințe având.* Către
Acesta strig:* Dumnezeul Părinților,* Doamne, binecuvântat ești!

Canonul întâi al Ierarhului

Irmos: „Tinerii lui Avraam...” (Ἐν τῇ καμίνῳ)

Nestrămutată* având dorința ta de a vindeca*, har de vindecări luat-ai
de la Hristos*, Cel de oameni iubitor*, strigând*: Binecuvântat ești în
Biserica slavei Tale, Doamne!

Acolo unde* omeneasca pricepere nu putea*, cu știința rugăciunii
tămăduiai* pe cei care te urmau, strigând: Binecuvântat ești în Biserica
slavei Tale, Doamne!

Luca, împărțirea Celui neîmpărțit înțelegându-o, luptă vrednică de
laudă a luptat, să răpească pe cei răpiți, strigând: Binecuvântat ești în
Biserica slavei Tale, Doamne!

A Născătoarei

Ție, Curată, slujind cu sârg, cel fără-de-arginți a mărturisit pe Cel ce a
vindecat rana Evei celei vechi, strigând: Binecuvântat ești în Biserica
slavei Tale, Doamne!

Alt canon

Irmos: „În cuptor pruncii evreilor...” (Παῖδες Ἑβραίων)

Ermolae, cel din Cipru,* între doctori și-a ales stadia luptei,*
întrecându-i pe toți* prin buna dăruire,* și-ncununat de Dumnezeu,*
ne e leac și izbăvire.

Luntre în care să pot trece* peste marea tulburată a'ncercării* făr'de-arginți să-mi lucreți,* Anichite și Luca,* căci prin chinuri ați ajuns* la limanul răsplătirii.

Slavă...

Unsu-v-a în taină Duhul* ca în suflete s-aduceți mângâiere,* vindecând făr'de-arginți* pe cei care vă cheamă,* întocmai ca Apostolii* și cu îngerii asemeni.

Și acum...

Carte în care-i scris Cuvântul,* Cel nescris împrejur de toată zidirea,* Care a șters mai apoi* zăpădul vinei noastre* și-a vindecat făptura Sa,* te-nțelegem, Preacurată.

Cântarea a 8-a. Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: „Tinerii cei binecinstitori...” (Παῖδες εὐαγείς)

Apele de viață făcătoare* revarsă-le peste moștenirea ta,* spălând fărădelegile* celor care te laudă,* ca una ce ne-ai dăruit* izvorul harului,* prin nașterea cea fără prihană,* pe care cântați-o,* noroade, totdeauna.

Limbă de țărână să vestească* măririle Născătoarei de Dumnezeu* nu se poate închipui,* că și nematerialnicul,* nedumerit uitându-se,* irumt-a numai glas:* Stăpâna mea, frum'sește a lui Iacov,* bucură-te, Pruncă,* Fecioară preacinstită!

Una de Dumnezeu fericită,* icoană prealămurită a sfințeniei,* ochiul heruvimilor,* zborul serafimilor,* tăinuitoria Soarelui,* unirea firilor,* ești vrednică să-ți cântăm totdeauna:* Bucură-te, Pruncă,* Fecioară preacurată!

Imnurile cele către Maică* vădit este că și Fiului plăcute sunt,* iar cinstirea aceleia* cheamă plata Acestuia.* Deci la Fecioara alergând,* s-o laudăm grăind:* Pe Fiul tău înduplecă-L, Maică,* să ne dăruiască* ceruta mântuire.

Canonul întâi al Ierarhului

Irmos: „Mâinile-ntinzându-și...” (Χεῖρας ἐκτετάσας)

Luca, Dumnezeu te-a'nțeleptit* să-nveți să vindeci toată boala trupului,* durerea grabnică să o alungi,* iară sufletul să-l luminezi* și

prin cuvânt să lămurești pe credincioși, strigând: Binecuvântați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Ușa pocăinței să-mi deschizi, Hristoase, ca Cel ce bați la ușa inimii și nestrăciune inimii ai dat, prin sălășluirea Ta, celui ce aproapei slujind, Ți-a deschis strigând: Binecuvântați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

Iarăși, Luca, inima îți cânt, care, pământ fiind, cu cerul s-a unit, altar Treimii făcându-te prin tăgăduirea sinelui, semn învierii ce va fi celor ce strigă pururea: Binecuvântați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul!

a Născătoarei

Luca, sărutând icoana ta, iubirea Celui mai presus de fire a pus ca noimă a vindecărilor, iar pe tine, ajutătoarea lui, Maică a Vieții te-a arătat, ca să strigăm mereu: Binecuvântată ești între femei, slavă ție!

Alt canon

Irmos: „De șapte ori cuptorul...” (Ἑπταπλασίως κάμινον)

Alt vlăstar sfânt al Rusiei,* ce a dat rod în peșteră,* îl laud cu căldură* și-i cinstesc virtuțile.* Cu numele dragostei* fiind numit și astfel lucrând,* blândul Agapit,* nevoitorul cel aspru,* împarte la toți leacuri* stricătoare de patimi.* De-un cuget cu acesta* aflat-am și pe Luca.

În ceata celor fără-de-arginți,* strălucind cu minunile* și la loc de cinste,* Iulian se bucură,* gonind întunericul* și apăsarea grelelor boli* de la cei ce cântă* împreună cu Luca:* Voi, preoți, lăudați-L,* tineri, binecuvântați-L,* noroade, preaînălțați-L* pe Domnul totdeauna!

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

La Împăratul tuturor,* Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt,* o Dumnezeire* după fire singură* și trei având Fețele,* Cel bun prin fire, Care ne-a dat* tămăduitori* fără de-arginți, căzând, să zicem:* Treime preaslăvită,* mai presus de ființă* și de viață făcătoare,* binecuvântată ești!

Și acum...

Ca o preatare pavază* pentru noi înainte stai,* Preanevinovată,* stăvilind momelile* zvârlite asupra-ne* de'mbietorul rău-voitor.*

Pentru-aceasta strig* către Biserica-ntregă:* Voi, preoți, lăudați-L,* tineri, binecuvântați-L,* noroade, preaînălțați-L* pe Domnul totdeauna!

Cântarea a 9-a. Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmos: „Tot neamul pământesc...” (Ἀπας γηγενής)

Oștile cerești,* apostolii cei slăviți, prorocii Legii vechi,* ceata cuvioșilor,* cu toți ierarhii sfinți ai Bisericii,* cu adunarea sfintelor și-a mucenicilor* strigă Ție:* Pentru Născătoarea Ta,* mântuiește, Iisuse, norodul Tău!

Să ne veselim* cântându-i cu temere Maicii Stăpânului:* Bucură-te, singura* fără prihană în rândul femeilor,* ceea ce ești vas Mirului ce a înmiresmat* toată zidirea!* Bucură-te, munte sfânt,* întărire și zid credincioșilor!

Izbăvește-ne* de toată primejdia, de șoapta șarpelui* care vine asupra-ne,* întru putere împotrivindu-se,* ca, întăriți prin harul tău, să-ți mulțămim, strigând* cu credință:* Bucură-te, pavază,* care stai împotriva vrăjmașilor!

Fulger luminos,* născut-ai Mărgean preasfânt prin strălucirea ta!* Bucură-te, flacăra,* ce-ai ars blestemul care ne asuprea!* Prealuminoasă candelă, stelelor osie,* floarea firii;* bucură-te, sfeșnice,* care porți luminarea acestei vieți!

Canonul întâi al Ierarhului.

Irmos: „Piatra cea netăiată de mână...” (Λίθος ἀχειρόμητος)

Unde-ți este, iadule, boldul* și unde, moarte, biruința?* V-a zdrobit prin dragoste Sfântul,* căci împreună s-a răstignit* cu Domnul.* De-aceea să îl lăudăm* și cu credință să i ne rugăm.

Cei ce-ți săvârșim pomenirea* și întru laude și imne* mărturisim faptele tale,* cu umilință te rugăm,* Sfinte Luca, de boli tămăduiește-ne, din trup și suflet alungându-le.

Adunând comoară cerească înțelepciunea cea de taină, propovăduit-ai în lume cuvântul harului, răspândind lumină, în care petrecând acum, roagă-te Domnului pentru noi.

a Născătoarei

Izvor, rădăcină și maică te înțelegem Preacurată, căci tu ai născut ipostatic nestricăciunea și nemurirea firii. De-aceea, veselindu-ne, în vecii vecilor te lăudăm.

Alt canon

Irmos: „Înfrișatu-s-a de aceasta...” (Εξέστη ἐπὶ τούτῳ)

Întocmai la purtare cu cei trimiși* de Stăpânul să vindece bolile* fără de preț*, demonii din oameni să-i scoată-n dar* și mântuirea tuturor* s-o vestească prin semne și minuni*, dorind a fi și Luca,* și ceilalți sfinți doctori*, împodobitu-s-a Biserica.

Nimic dintr-ale lumii nedobândind*, mai presus de materie ai ajuns*, și ai slujit* ca un înger voii dumnezeiești*, având curată dragoste* către Cel ce toate le-a plăsmuit* și Care cu puterea-I* te-a uns să ne fii doctor*, Luca, lumina suferinzilor.

Slavă...

Tot trupul vă cinstește, doctorilor*, că lumina cerească în suflete* o ați adus* prin darul dat vouă de Dumnezeu*. Pentru aceasta vă rugăm*: Netămăduitele noastre boli*, durerea, neputința* și patimile toate,* ca pe un nor împrăștiati-le.

Și acum...

Inrând în Canaan, Iosua cel vechi* a dat miere și lapte iudeilor*, iară Iisus*, venind în Fecioara și trup luând*, nestricăciunea harului* o a împărtășit firii omenеști*, pe care noi râvnind-o*, curatei Maicii Sale să ne rugăm a o primi în dar.

Luminânda

gl. III, asemenea cu: „Pe Cel ce a împodobit...” (Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις)

Ne'împărtășești lumină* prin negraite vindecări*, tămăduind toată boala* din trup, din suflet și din duh* cu mijlocirile tale,* Sfințite doctore Luca.

Slavă... Și acum..., a Praznicului sau:

Te-a pus temei și noimă* tămăduirilor, și leac*, de-Dumnezeu-Născătoare*, cel între doctori preaales*, cinstind icoana ta, Maică*, și vestind pe Fiul tău.

La Laude

punem stihirile pe 4, asemenea cu gl. VIII: „O, preaslăvită minune...” (Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!)

O, preaînțelepte doctore!* Cu ce cântări să te cânt?* Sau ce laudă să-ți aduc* să-ți cinstesc harismele* cu care Domnul te-a proslăvit?* Cum voi putea să dezvălui faptele*, jertfelnicia și mila pentru toți*, postul, smerenia*, peste toate dragostea* pentru Hristos*, Căruia roagă-te* pentru noi toți.

Luca mărturisitorule*, pe Împăratul Hristos* L-ai purtat înlăuntrul tău* și L-ai propovăduit* Dumnezeuul cel adevărat*. Pentru aceasta,* lumea ai luminat* cu strălucirea învățaturii Lui*, suflete curățind*, trupurile vindecând fără de-arginți*, ca un doctor iscusit* și ierarh preaînțelept.

Luca multpătimitorule*, în prigoniri ai răbdat*, cu osteneala hrănindu-te*, cu'ntristări adăpându-te*, ca plăcut să fii Domnului*. Din fire blând și smerit cu inima*, mare războinic te-arăți cu râvna ta*: demonii biruind*, necredința izgonind* și alungând* tot eresul hulitor* din Biserică.

Doctorilor dascăl iscusit*, al ierarhilor far*, lecuitor credincioșilor*, dar tămăduind pe toți* după chipul Stăpânului*. Pentru aceasta și sfântă racla ta* râu de minuni revarsă pururea*, viu arătându-te* și ceresc ocrotitor* al celor ce* o sărută cu dragoste*, cinstind pomenirea ta.

Slavă... gl. V

Primește lauda noastră, ucenice al Mângâietorului, și nu ne trece cu vederea pe noi care așteptăm răspuns mântuitor de la tine, căci pe bolnavi i-ai vindecat, pe cei din neștiință i-ai adus la cunoaștere, celor rătăciți le arăți drumul cel bun, pe săraci i-ai miluit, orfanilor le-ai fost acoperământ, văduvelor sprijin și din toate nevoile pe toți i-ai scos. Pentru aceasta și noi nădăjduind spre ajutorul tău, cerem tămăduire pentru trupurile noastre, ca, împuterniciți astfel, să luptăm spre alungarea păcatului din suflet, și așa, spre legea Domnului stăruind, pururi să ne veselim întru îndreptările Lui.

Și acum... a Praznicului sau aceasta:

Fericimu-te pe tine, de-Dumnezeu-Născătoare Fecioară, și te slăvim credincioșii după datorie, cetatea cea neclătită, zidul cel nesurpat și scăparea sufletelor noastre.

Doxologia mare, troparele, ecteniile și otpustul.

La Liturghie

La Fericiri, din primul canon al Sfântului, cântările a 3-a și a 6-a, Apostolul: 1 Cor. 12, 27-31; 13, 1-8 (caută la 1 Noiembrie). **Evangelhia:** Mt. 9, 36-38; 10, 1-8 (caută la 1 Noiembrie)

Chinonicul

Bucurați-vă, cei dreپți, de Domnul! Celor dreپți li se cuvine laudă.

Megalinaria

Pre cel de Hristos mare iubitor*, sfințit între doctori* și'ndrăzneț mărturisitor*, Luca Ierarhul*, podoaba Crimeii*, a bolnavilor nădejde*, toți să îl lăudăm.